

Ο ΘΙΑΣΟΣ

[Το σενάριο του *Θιάσου* εκδόθηκε για πρώτη φορά από τις εκδόσεις «Θεμέλιο» το 1975 με επιμέλεια και σημειώσεις του Φώτου Λαμπρινού].

1. Σκηνή μικρού θεάτρου. Αυλαία κλειστή από βυσσινί βελούδο. Μουσική από ακορντεόν. Το κεφάλτο παλιό τραγούδι των μπουλουκιών: «Γιαξεμπόρε».

ΤΙΤΛΟΙ

Η μουσική τελειώνει. Από το άνοιγμα της αυλαίας βγαίνει στο προσκήνιο ένας γέρος, αδύνατος, με γκριζό τριμμένο κοστούμι και καπέλο. Ένα ταλαιπωρημένο ακορντεόν κρέμεται από τους ώμους του με λουριά και σπάγκο. Υποκλίνεται κοιτάζοντας κατευθείαν μπροστά. Λέει:

Το έργο που θα σας παίξουμε απόψε, εις πράξεις πέντε, είναι το αθάνατο ειδυλλιακό δράμα του Σπυριδωνος Περεισιάδου «Γκόλφω η βοσκοπούλα».

Με θίασο εκλεκτό.

Ηθοποιούς σπουδαίους

παλιότερους και νέους.

*Ο έρωτας της Γκόλφως, τραγικός,
στα βάθη της καρδιάς σας θα μιλήσει
και ο έρωτάς της θα σας συγκινήσει.*

Υποκλίνεται πάλι και ξαναμπαίνει. Από μέσα ακούγονται δυνατά πάνω στο σανίδι της σκηνής τα χτυπήματα έναρξης.

2. **Νοέμβρης του '52** Μικρός επαρχιακός σταθμός από πέτρα και τούβλο. Πρωί. Ένα τρένο χάνεται σφυρίζοντας. Μια ομάδα από άντρες και γυναίκες, που μοιάζει να 'χει κατέβει πριν λίγο απ' το τρένο, βγαίνει απ' το χαμηλό κτίριο του σταθμού στη μικρή χωμάτινη πλατεία που είναι μπροστά. Κρατούν βαλίτσες, μπαούλα. Περιοδεύοντες ηθοποιοί. Έρχονται αργά. Όταν πλησιάσουν, σταματούν ο ένας πλάι στον άλλον σε μια σειρά. Ανάμεσά τους ο ακορντεονίστας που είδαμε στην αρχή, μια γυναίκα γύρω στα τριανταπέντε ντυμένη στα μαύρα, η Ηλέκτρα, κι ο Πυλάδης, ένας σαρανταπεντάρης με μουστάκι και σγουρά μαλλιά. Οι άλλοι μεγαλύτεροι ή πιο νέοι, κι ένας πολύ νέος, ένα μελαχρινό αγόρι ως δεκαοχτώ χρονώ. Στέκουν αμήχανοι κοιτάζοντας γύρω, αβέβαιοι μες στη σιωπή του πρωινού.

Ακούγεται η φωνή του ακορντεονίστα:

Φθινόπωρο του '52 ξανάρθαμε στο Αίγιο.

Αίγιο από τους παλιούς.

Οι πιο πολλοί καινούριοι.

Είμαστε κουρασμένοι.

Είχαμε δυο μέρες να κοιμηθούμε.

Στον κεντρικό δρόμο της μικρής επαρχιακής πόλης, ένα κάρο απομακρύνεται με θόρυβο. Σπίτια και μαγαζιά στις δυο μεριές του δρόμου. Αραιοί περαστικοί στο κυριακάτικο πρωινό. Οι ηθοποιοί έρχονται από μακριά.

Βαδίζουν αργά, ο ένας κοντά στον άλλο, με τις βαλίτσες στο χέρι, καθυστερώντας να κοιτάζουν γύρω.

Φωτογραφίες κολλημένες στους τοίχους και πανό με συνθήματα («Ζήτω ο Στρατάρχης, ο Σωτήρ του Έθνους», «Ο Στρατάρχης Κυβερνήτης», «Νικητή του Γράμμου σώσε μας» κ.ά.), κρεμασμένα σ' όλο το πλάτος του δρόμου, δείχνουν ότι βρισκόμαστε σε προεκλογική περίοδο.

Μια φωνή μακρινή από μεγάφωνο ακούγεται με παράσιτα:

«Αν δεν θέλουμε να δούμε πάλι εις τους δρόμους μας τας εξάλλους και αγρίας φάλαγγας με τα σφυροδρέπανα που προαναγγέλλουν ένα νέο «Κόκκινο Δεκέμβρη», πρέπει να συσπειρωθούμε όλοι γύρω από τον Στρατάρχη».

Οι ηθοποιοί προχωρούν αργά. Στρίβουν και μπαίνουν σε κάποιο δρομάκι. Η φωνή από το μεγάφωνο πλησιάζει. Ένα τρίκυκλο με παλιά καρότσα που μουγκρίζει στο μαρσάρισμα μπαίνει στο κάδρο, στολισμένο με φωτογραφίες του Παπάγου. Όρθιος πάνω στην καρότσα, ένας άντρας με ρεπούμπλικα και καμπαρντίνα πετάει προκηρύξεις δεξιά και αριστερά. Πλάι στον οδηγό, ένας άλλος με μικρόφωνο στο χέρι. Η φωνή του μεγεθυσμένη από το μεγάφωνο απλώνεται στο χώρο:

«Με την ψήφο σας κάντε την ερχομένη Κυριακή, 16 Νοεμβρίου 1952, μια ημέρα ιστορική, μια ημέρα νίκης των Εθνικών δυνάμεων. Μια ημέρα νίκης του Στρατάρχου. Να γιατί πρέπει να ψηφίσομεν Παπάγον...».

Οι ηθοποιοί ξαναβγαίνουν από το στενό. Δυο εργάτες ανεβασμένοι σε μια σκάλα κρεμούν ακόμα ένα πανό κατά μήκος του δρόμου.

«... Ψηφίζοντες τον Στρατάρχη ψηφίζετε την μόνην Εθνικόφρονα υποψηφιότητα. Ψηφίστε τον ηγέτην του στρατού μας στη νίκη του κατά της κομμουνιστικής ανταρσίας '47-'49».

Ο ένας εργάτης κρατάει με το 'να χέρι αγκαλιά έναν Παπάγο, φωτογραφία σε φυσικό μέγεθος κολλημένη σε

χοντρό χαρτόνι τρίκυκλο απομακρύνεται στο βάθος του δρόμου:

«... Ψηφίζοντες τον Στρατάρχη, ψηφίζετε ειρήνη, ευημερία, ασφάλεια, τάξη».

Οι ηθοποιοί προχωρούν κοιτώντας δεξιά αριστερά αφηρημένα. Μπροστά, ο Πυλάδης μοιάζει ν' αναγνωρίζει το χώρο. __

[Θόδωρος Αγγελόπουλος, ο Θίασος, Αιγόκερως, Αθήνα, 2000]